

உயர்கல்வியும் திராவிட இயக்கமும்

முனைவர் வா. நீரு

கட்டுரைச் சுருக்கம்

தமிழ்நாட்டில் இன்று பட்டதாரிகள் இல்லாத வீடுகளே இல்லை என்னும் அளவிற்கு உயர்கல்வி விழுக்காடு உயர்ந்திருக்கிறது. இது மிக எளிதாகக் கிடைத்து விடவில்லை. இன்னும் இந்திய ஒன்றியத்தின் பல மாநிலங்களில் உயர்கல்வி எட்டாக்கனியாகவே இருக்கும் போது, தமிழ்நாட்டில் மட்டும் இது எப்படிச் சாத்தியமாயிற்று? என்ற கேள்விக்கு விடை தேடி, அதற்கான மூல முழுமுதற் காரணம்: திராவிட இயக்கம் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் யாவருக்காகவும் போராடிப் பரவலாக்கிய கல்விக் கொள்கையே என்பதை இக்கட்டுரை நிறுவுகிறது.



இந்திய நாடு விடுதலை பெற்ற பின், இராஜாஜி அவர்களின் காலம் வரை, தமிழ்நாடும் பிற மாநிலங்களைப் போலவே கல்வியில் பின் தங்கிய நிலையில் தான் இருந்ததெனினும், பெரியாரும் காமராசரும் கல்விக் கண்ணை எங்ஙனம் எளியோருக்கும் திறந்து விட்டனர் என்பதை ஆய்ந்து, அவர்களுக்கு முன்னமேயே நீதிக் கட்சியின் ஆட்சியில் கல்விக்கான வித்து இடப்பட்டதை நினைவு கூர்ந்து, திராவிட இயக்க அரசுகள் அமைந்த பின், காமராசர் பரவலாக்கிய துவக்கக் கல்வியையும் கடந்து, உயர் கல்வியை எவ்வாறெல்லாம் திராவிட இயக்கம் வெகு மக்களிடையே பரவலாக்கி, இன்றைய சமூக-பொருளாதார ஏற்றநிலைக்கு வழிகோலியது என்பதை இக் கட்டுரை விளக்குகின்றது. அது மட்டுமன்றித் துவக்கக் கல்வி முதல் உயர்கல்வி வரை, அடித்தட்டு மக்களையும் குறிப்பாகப் பெண்களையும் ஊக்கப்படுத்தும் விதமாகப் பல்வேறு கல்வி மானியங்களையும், சத்துணவு போன்ற திட்டங்களையும் பரவலாக்கியது திராவிட இயக்கமே. இந்த உணவுக்கத்தைப் பின்லாந்து போன்ற அயல்நாடுகளிலும் கடைப்பிடிப்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது இக்கட்டுரை. ஆனால், எல்லாருக்குமான கல்வியை ஒருசாராருக்கு மட்டுமே பழையபடி வகுத்தளிக்க வேண்டி, ஆதிக்கச் சக்திகள், கல்வியை மாநிலப் பட்டியலில் இருந்து தங்கள் பட்டியலுக்கு எடுத்துக் கொண்டு, எவ்வாறெல்லாம் கல்வி பரவலாவதைத் தடுத்துக் தீங்கிழைக்கிறார்கள் என்றும் எடுத்துக் காட்டி வருங்காலச் சிக்கல்களைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

தோற்றுவாய்

.....

“உரிமையும் உயர்வும் கொண்ட
உலக நாடுகள் அனைத்தும்
கருவியாய்க் கொண்ட ஒன்று கல்வி”

என்று குறிப்பிடுவார் புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன். இந்திய ஒன்றியத்தில் மற்ற மாநிலங்களை விட உயர்கல்வி விகிதத்தில் சிறப்புற்று இருக்கும் தமிழ்நாட்டில், திராவிட இயக்கம் கடந்த நூறு ஆண்டுகளாக மக்களின் உயர்வுக்குக் கருவியாக கையில் எடுத்த, எடுத்திருக்கும் ஆயுதம் கல்வி. நீதிக்கட்சி ஆட்சி தொடங்கி இன்றைக்கு இருக்கும் ‘திராவிட மாடல்’ ஆட்சி வரை, கல்வி சார்ந்து பலவித முன்னெடுப்புகள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. நேரடியான ஆட்சியாளர்களாகத் திராவிட இயக்கங்கள் இருந்து செய்தவையும், ஆட்சியில் இல்லாமல் தந்தை பெரியார் அவர்களும் அவருக்கு முன் இருந்த திராவிட இயக்க முன்னோடிகளும் கல்விக்காகச் செய்த போராட்டங்களும் பிரச்சாரங்களும் வரலாற்றில் அமுத்தமாகப் பதிவாகியுள்ளன.

திராவிட இயக்கம் இருபதாம் நூற்றாண்டில் தொடங்கப்பட்ட இயக்கம். வர்ணாசிரமத்தின் பெயரால் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களான பார்ப்பனரல்லாத மக்கள், தங்கள் உரிமைகளுக்காக ஒன்றிணைந்து போராடவும் வாதாடவும் தொடங்கி, தங்களுக்கான குரலை ஓங்கி ஒலிப்பதற்குக் காரணமாக அமைந்த இயக்கம். தங்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதிகளை உணராமல் இருந்த மக்களுக்கு, அந்த அநீதியைச் சுட்டிக்காட்டி, அதை நீக்க என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை எடுத்துச்சொன்ன இயக்கம். ‘எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும் கண்ணென்ப’ என்று வாழ்ந்த தமிழினம், இடையில் ஏற்பட்ட ஆரிய ஊடுருவலின் காரணமாகக் கல்வியை இழந்தது. வர்ணத்தின் பெயரால் பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும் கல்வி மறுக்கப்பட்டது. இழந்த கல்வியை மீண்டும் பெறுவதற்கான உணர்ச்சியை, எழுச்சியைக் கொடுத்தது திராவிட இயக்கம்.

திராவிட இயக்கத் தோற்றம், இருபதாம் நூற்றாண்டின் துவக்க காலம்; குறிப்பிட்டிச் சொல்ல வேண்டுமானால், 1912-ஆம் ஆண்டு. சென்னை நகரில் பணியாற்றிய அரசு ஊழியர்கள் சிலர், தாங்கள்

பிராமணரல்லாதாராய் இருந்த ஒரே காரணத்தாலேயே உத்தியோகத் துறையில் புறக்கணிக்கப்பட்டதையும், வேலை உயர்வு போன்ற நியாயமாகக் கிடைக்க வேண்டிய வாய்ப்புகள் மறுக்கப்பட்டதையும் உணர்ந்து மனம் புழுங்கி, கலந்துரையாடவும், இணைந்து செயல்படவும், ஒன்றுபட்டுத் தங்கள் குறைகளை எடுத்துரைக்கவும், 1912-ஆம் ஆண்டு ‘மெட்ராஸ் யுனைட்டெட் லீக் (Madraas United League) என்னும் அமைப்பினை உருவாக்கினர். ”இந்த அமைப்பிற்கு வழிகாட்டியாகவும், துணையாகவும் இருந்தவர் அப்போது சென்னையில் சிறந்த டாக்டர்களில் ஒருவராக விளங்கிய நடேசனார் ஆவார். அவர் தாம் திராவிட இயக்கத்தின் நிறுவுநர்” (1) என்று முரசொலி மாறன் குறிப்பிடுவார்.

நடேசனார் அவர்களின் சீரிய செயல்களைப் பற்றிக் கூறுமிடத்து ”ஆண்டுதோறும் பல்கலைக்கழகப் பட்டம் பெறும் பிராமணரல்லாத இளம் பட்டதாரிகளுக்கு வரவேற்பு நடத்தி, அவர்களை ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகப்படுத்தி, அவர்களது சமுதாயக் கடமையை நினைவுறுத்துவதும் அந்த அமைப்பின் பணிகளில் ஒன்றாக இருந்தது. அப்போதெல்லாம் பல்கலைக்கழகப் பட்டம் பெறும் பிராமணரல்லாத மாணவர்கள் எண்ணிக்கை மிகமிகக் குறைவாக இருந்தமையால் இது சாத்தியமாயிற்று. (2). உயர்கல்வி பெறும் திராவிடர்களின் எண்ணிக்கை மிக மிகக் குறைவாக 1913,1914-களில் இருந்தது. சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பதிவு செய்யப்பட்ட 650 பட்டதாரிகளில் பிராமணர்கள் 452 பேர், பிராமணரல்லாத இந்துக்கள் 12 பேர், பிற இனத்தவர் 74 பேர்” (3). இன்றைக்கு பட்டதாரிகள் இல்லாத வீடுகளே இல்லை என்னும் அளவிற்குத் தமிழ்நாட்டில் உயர்கல்வியின் விழுக்காடு உயர்ந்திருக்கிறது. இது மிக எளிதாகக் கிடைத்துவிடவில்லை. இன்னும் இந்திய ஒன்றியத்தில் உள்ள பல மாநிலங்களில் உயர்கல்வி என்பது எட்டாக்கனியே என்னும் நிலைமை இருக்கும் போது, தமிழ்நாட்டில் மட்டும் இது எப்படிச் சாத்தியமாயிற்று?

படிப்பதற்கான வசதியை ஏற்படுத்துதல்

.....

குத்திரர்களுக்கு, பஞ்சமர்களுக்கு எதைக் கொடுத்தாலும் கல்வியைக் கொடுக்காதே என்பது மனுதர்மம். அதன் அடிப்படையில் ஆட்சி செய்த

மன்னர்கள் பலரும், சமூகத்தின் அடித்தட்டில் இருந்த சூத்திரர்களுக்கு, பஞ்சமர்களுக்கு கல்வி கொடுக்கவில்லை. அது ஆங்கிலேயர்கள் ஆட்சியிலும் சில மாற்றங்களோடு தொடர்ந்தது. அண்டாமையும் தீண்டாமையும் 20ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்க காலத்திலும் தொடர்ந்தது. அந்தக் காலகட்டத்தில் தோன்றியது திராவிடர் இயக்கம்.

“அப்போதெல்லாம் பிராமணர்கள் நடத்தும் விடுதிகளில் பிராமணரல்லாதார் சென்று எடுப்புச் சாப்பாடு தான் வாங்கிக் செல்லலாமே தவிர, அங்கேயே உட்கார்ந்து சாப்பிட அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. இதனால் உயர்கல்வி பெறுவதற்குச் சென்னை வந்துள்ள பிராமணரல்லாத மாணவர்கள் மிகவும் சிரமப்பட்டார்கள். (அப்போது சென்னையிலும் திருச்சியிலும் தான் முதல் தரக் கல்லூரிகள் (First Grade) இருந்தன.) அவர்கள் தங்கிப் படிப்பதற்குத் தேவையான ‘ஹாஸ்டல்’ எதுவுமில்லை. இதை உணர்ந்த டாக்டர் நடேசனார், 1916-ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் சென்னையில் ‘திராவிடர் சங்க விடுதி (Dravidian Association Hostel) ஒன்றைத் துவக்கினார். திருவல்லிக்கேணி அக்பர் சாகிப் தெருவில் உள்ள ஒரு பெரிய கட்டிடத்தில் பிராமணரல்லாத மாணவர்களுக்கென்று பிரத்யேகமாக அந்த விடுதி செயல்படத் துவங்கிற்று”. (4).

மேற்கண்ட செய்தியைப் பார்க்கின்ற பொழுது உயர்கல்வியைத் திராவிட மாணவர்கள் பெறுவதற்கான வசதிகளை, வாய்ப்புகளை நாம் ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும் என்ற எண்ணம் திராவிட இயக்க முன்னோடிகளின் மனதில் 107 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே உதித்த எண்ணம் என அறியலாம். எண்ணியது மட்டுமல்ல, அதனை எப்படிச் செயல்படுத்துவது என்பதையும் திட்டமிட்டு மிகச் சிறப்பாக அந்த விடுதியை நடத்தினார்கள் என்பதை “மாணவர் பால் பற்றும் பாசமும் கொண்ட டாக்டர் சி. நடேச முதலியார் ‘திராவிடர் விடுதியை’ எவ்வளவு சிறப்பாக நடத்தினார் என்பதை அவ்விடுதியில் தங்கியிருந்த மாணவர்கள் என்றும் நன்றி உணர்வுடன் நினைவு கொள்வர்” - என்று ஒரு பெரியவர் அந்த நற்பணியினை விவரிக்கின்றார்.” (5) என்ற கூற்றின் மூலம் நாம் அறிய முடிகின்றது.

நீதிக் கட்சியும் உயர்கல்வியும்

ஒப்பற்ற தலைமை என்று தந்தை பெரியார் அவர்கள், பனகல் அரசரைக் குறிப்பிடுவார். 1917-ஆம் ஆண்டு நடந்த முதல் பிரமாணரல்லாதார் மாநாட்டில், அந்த மாநாட்டிற்குத் தலைமை வகித்த திரு பனகல் அரசர் அவர்கள் ‘நமது கல்விக் கொள்கை’ என்னும் தலைப்பில் பேசியதைத் திரு. முரசொலி மாறன் அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்.

“ஒரு சாராருக்கு மட்டுமன்றிச் சாதாரண மக்களுக்கும் கல்வி அமுதைக் கொடுப்பதால் மட்டுமே ஓர் ஒன்றிணைந்த சமுதாயத்தை (Social Cohesion) உருவாக்க முடியும். சமுதாய ஆற்றலைப் (Social efficiency) பெருக்க முடியும். அப்போது தான் அவர்கள், தங்கள் இயற்கைத் திறமையை வளர்த்துக்கொண்டு, அவர்களது சமுதாய-பொருளாதார அந்தஸ்தையும் வாழ்க்கைத் தரத்தையும் உயர்த்திக் கொள்ள முடியும். ஆரம்பக் கல்வி, தொழிற் கல்வி, விவசாயக் கல்வி (primary education, technical and industrial education) ஆகியவற்றை இலோட்சப இலட்சம் சாதாரண மக்களும் அடையச் செய்வதே நமது நோக்கமாக இருக்கவேண்டும். அதற்காக நம் சக்தி முழுவதையும் செலவிட வேண்டும். அப்போது தான் ஜப்பான் பெற்ற முன்னேற்றத்தை நாம் பெற முடியும். பெண்களைப் புறக்கணித்து விட்டு எந்த நாடும் முன்னேற முடியாது. எனவே பெண் கல்விக்கு நாம் கடுமையான முயற்சிகளை மேற்கொண்டாக வேண்டும்”. (6)

இந்த உரையின் உள்ளடக்கம் என்பது பெண்களுக்கும், எளிய மக்களுக்கும் கல்வி கிடைக்க வழி செய்யவேண்டும் என்பதே. 1917-லேயே தொழிற்கல்வியை, விவசாயக் கல்வியை அனைவருக்கும் கிடைக்குமாறு செய்ய வேண்டும் என்பதே திராவிட இயக்கத்தின் முன்னோடிகளின் கருத்தாகும் என்பதை உணரலாம்.

நீதிக் கட்சியால் ஏற்பட்ட பலன்கள்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கக் காலத்தில் ஆரம்பக் கல்வியைத் தாண்டி உயர்கல்விக்கு செல்லும் வாய்ப்பு பெற்ற திராவிடர்கள் மிகக் குறைவு. அப்படிச் சென்ற திராவிடர்கள் எல்லோருக்கும் இடம் கிடைத்ததா என்றால் இல்லை. கல்லூரியில்

சென்று சேர்வதற்கு, இன்றைக்கும் கூட கிராமப்புற மாணவர்கள் தடுமாறக்கூடிய நிலையில், ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னால், ஒடுக்கப்பட்டவர்களில் கற்றவர்கள் அதிகம் இல்லாத நாட்களில், எப்படிப்பட்ட நிலைமை இருந்திருக்கும்? கல்லூரி முதல்வர்கள் எல்லாம் பிராமணர்களாக இருந்த காலம் அது. படித்தவர்கள் என்றால் அவர்கள் தான், பட்டம் பெற்றவர்கள் என்றால் அவர்கள் தான் என்று இருந்த நாட்களில், நீதிக் கட்சி ஆட்சி என்ன செய்தது? முதன்முதலில் இட ஒதுக்கீட்டு அடிப்படையில் பார்ப்பனரல்லாத மாணவர்களுக்கான இடத்தைக் கல்லூரிகளில் உறுதி செய்வதற்காக 1921-ல் ஆட்சியில் இருந்த நீதிக் கட்சியின் முதலமைச்சர் பனகல் அரசர் அவர்கள் ஓர் அரசாணையை (Communal G.O. 613) வெளியிட்டார். இந்த அரசாணை உடனடியாக அமலுக்கு வரமுடியவில்லை.

1927ல் சுயேச்சையான பி. சுப்பராயனின் அரசில் இருந்த முத்தையா முதலியார் மீண்டும் ஓர் அரசாணையை வெளியிட்டு (அரசாணை எண் 1071) இட ஒதுக்கீட்டை அமல்படுத்தினார். இதன்படி அரசு வேலை மற்றும் கல்வி வாய்ப்புகளில் பன்னிரண்டில் ஐந்து பங்கு (5/12) சாதி இந்துக்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டது. பிராமணர், ஆங்கிலோ இந்தியர், முஸ்லீம்கள் ஆகியோருக்குத் தலா பன்னிரண்டில் இரண்டு பங்கும், தாழ்த்தப்பட்டோருக்கு 1/12 பங்கும் ஒதுக்கப்பட்டது.

கல்லூரி முதல்வர்கள் எல்லாம் பிராமணர்களாகவே இருந்த நிலையில், பிராமணரல்லாத மாணவர் சேர்க்கைக்கு முட்டுக்கட்டை ஏற்பட்டிருந்த காலகட்டம் அது; பனகல் அரசர் என்ன செய்தார்? ஒவ்வொரு கல்லூரியிலும் மாணவர் சேர்க்கைக்குக் குழுக்கள் அமைக்க உத்தரவிட்டார். மருத்துவக் கல்லூரியில் சேர்வதற்குச் சமஸ்கிருதம் படித்திருக்க வேண்டும் எனும் நடைமுறையை நீக்கினார். ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கத்தில் இருந்த மருத்துவத் துறையை இந்திய மயமாக்கிய பெருமையும் நீதிக் கட்சி முதலமைச்சர் பனகல் அரசரையே சேரும். (7).

சமஸ்கிருதம் படித்திருப்பதற்கும் மருத்துவக் கல்லூரியில் சேருவதற்கும் என்ன தொடர்பு? பார்ப்பனர்கள் தங்கள் இனத்தைச் சார்ந்தவர்களை மருத்துவர்களாக ஆக்குவதற்கு எப்படிப்பட்ட ஒரு

நடைமுறையை ஏற்படுத்தி வைத்திருந்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறியும் போது நமக்கு மிகப்பெரிய வியப்பு ஏற்படுகிறது.

தமிழை உயர்கல்வியாகக் கற்றவர்களுக்கு மரியாதை இல்லாமல், சமஸ்கிருதம் கற்றவர்களுக்கு அதிக மரியாதை தரக்கூடிய காலமாக இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்க காலம் இருந்திருக்கிறது. தமிழ் மொழியே கற்றுக்கொடுக்காத ஒரு காலமாக அந்தக் காலம் இருந்திருக்கிறது. “சென்னை மாநிலக் கல்லூரி சமஸ்கிருதப் பேராசிரியர் குப்புசாமி சாஸ்திரிக்கு மாதச் சம்பளம் ரூ.300, தமிழ்ப் பேராசிரியர் கா. நமச்சிவாயனாருக்கு மாதச் சம்பளம் ரூ.81 என்றிருந்தது. இந்தப் பேதம் நீக்கப்பட்டது. சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சமஸ்கிருதம் படிப்பதற்குத் தான் வழி இருந்ததே தவிர, தமிழ் படிக்கக் கதவு அடைக்கப்பட்டது. நீதிக் கட்சிப் பிரமுகர்கள் ஆர்.வெங்கடரத்தினம் நாயுடு, டி.என். சிவஞானம் பிள்ளை, எஸ்.முத்தையா முதலியார், டாக்டர் ஏ.இலட்சுமணசாமி முதலியார் போன்ற தலைவர்கள் போராடிப் போராடித் தான் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் மொழி கற்பிக்கப்படுவதற்கு வழிவகுத்தனர்.” (8) என்று கவிஞர் கலி. பூங்குன்றன் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்.

அதனைப் போலவே தாழ்த்தப்பட்ட, பிற்படுத்தப்பட்ட மாணவர்களுக்கு நீதிக் கட்சி ஆட்சியில் அமல்படுத்தப்பட்ட பல்வேறு திட்டங்கள் பற்றி, “பிட்டி. தியாகராயர் சென்னை மாநகர மேயராக இருந்த போது தான், 1921-ல் பள்ளிகளில் இலவசப் பகல் உணவு அளித்தார். இதற்காகச் சென்னை மாநகராட்சிப் பணம் செலவழிப்பதை நகராட்சிச் சட்டத்தைத் திருத்தி மாகாண அரசே ஏற்றுக் கொண்டது. இதன் காரணமாகப் பள்ளிகளுக்கு வரும் மாணவர்கள் எண்ணிக்கை அதிகரித்தது. இன்னும் ஒரு குறிப்பிடத் தகுந்த தகவல் உண்டு. இலவச இரவுப் பள்ளிகள் நடத்த முன்வந்தால், மாநகராட்சிப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் அனுமதிக்கப்படுவார்கள் என்ற நிலைப்பாடுதான் அது. பகல் பொழுதில் பணியாற்றச் செல்வோர் இரவில் படிக்கும் ஒரு வாய்ப்புக்குத் தகவைத் திறந்துவிட்டவர் நீதிக் கட்சித் தலைவர் பிட்டி. தியாகராயர் தான்.

தஞ்சை மாவட்டத்தில் திருவையாறு அரசினர் கல்லூரி சம்ஸ்கிருதக் கல்வி நிலையமாக இருந்ததை மாற்றி, தமிழும் சொல்லிக் கொடுக்கப்பட ஆவண செய்தார் நீதிக் கட்சித் தலைவர் ஏ.டி.பன்னீர்செல்வம். பிராமண மாணவர்கள் மட்டும் பயன் கண்ட ராஜாமடம், ஓரத்தநாடு விடுதிகள் மற்றவருக்கும் திறந்து விடப்பட்டன. தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்கள் 10-ம் வகுப்புத் தேர்வுக்குப் பணம் கட்டத் தேவையில்லை என்று ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டது. அதே போல, பிற்படுத்தப்பட்ட மாணவர்கள் கல்லூரிகளிலும், உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலும் அரைச் சம்பளம் கட்டினால் போதும் என்று அறிவிக்கப்பட்டது. அரசுப் பள்ளிகளில் வகுப்புரிமையை நிலைநாட்ட ஆண்டுதோறும் அறிக்கைகள் வெளியிடப்பட உத்தரவிடப்பட்டது.

பேருந்துகளில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களை அனுமதிக்கா விட்டால் பேருந்துகளின் உரிமம் ரத்து செய்யப்படும் என்று ஆணையிட்டு, தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்கள் ஊரிலிருந்து பள்ளிகளை நோக்கிச் செல்ல வழிவகுத்தவர் நீதிக் கட்சித் தலைவர்களில் ஒருவரான ஊ.பு.அ. சவுந்தரபாண்டியன். தாழ்த்தப்பட்டவர்களைச் சேர்க்காத பள்ளிகளுக்கு மானியம் நிறுத்தப்படும் என்று ஆணையிட்டவர் முன்னோடிகளில் ஒருவரான சிவகங்கை எஸ். இராமச்சந்திரன். (9) என்று கவிஞர் கலி. பூங்குன்றன் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்.

நீதிக் கட்சி ஆட்சியில் கல்விக்கென நிறைய நிதிகளை ஒதுக்கிச் செலவழித்தது. இதனை அமெரிக்காவைச் சார்ந்த ஆய்வறிஞர் பிரேர்ணா சிங் “மதராஸ் மாகாணம் தன்னுடைய மொத்தச் செலவில் கல்விக்காக 1900-1940 காலகட்டத்தில் 5.4% செலவிட்டது. 1940-களில் இது 16% அளவுக்கு உயர்ந்தது. ஒரு கட்டத்தில் பரோடா, திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானங்கள் இரண்டும் சேர்ந்து செய்த செலவுக்குச் சமமாக இருந்தது, மதராஸ் மாகாணம் கல்விக்கு ஒதுக்கீடு செய்த தொகை. ஆட்சிக்கு வெளியிலிருந்து, தமிழ் மக்களின் நலன்களுக்கு அழுத்தம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த பெரியாரின் குரல் இதற்கு முக்கியமான ஒரு காரணம். கட்டாயத் தொடக்கக் கல்வியை அனைவருக்கும் அளிக்க வேண்டும் என்பது உட்பட 14 அம்ச செயல்திட்டத்தை நீதிக் கட்சி அரசிடம் முன்பு

பெரியார் அளித்ததை இங்கு குறிப்பிடலாம்”. (10) என்று சிறப்பாகப் பதிவு செய்கிறார்.

இராஜாஜி ஆட்சியும் திராவிடர்களின் கல்வியும்

1921 முதல் 1937 வரை சென்னை மாகாணத்தில் நீதிக் கட்சி ஆட்சி நடைபெறுகிறது. நீதிக் கட்சி ஆட்சிக்குப் பின் மதராஸ் மாநிலத்தில் இராஜகோபாலாச்சாரியர் அவர்கள் தலைமையில் காங்கிரஸ் மந்திரிசபை அமைகிறது. நீதிக் கட்சி ஆட்சி அனைவருக்கும் கல்வி கொடுக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்திற்காகப் பாடுபட்டது. அதற்கான பல்வேறு திட்டங்களைத் தீட்டி நடைமுறைப்படுத்தியது. ஆனால் ஏற்கனவே இருக்கும் கல்வி வாய்ப்புகளையும் பறிக்கும் வண்ணமாக இராஜகோபாலாச்சாரியாரின் ஆட்சி அமைந்தது என்பதை வரலாற்றில் நாம் காண்கின்றோம். ‘எல்லோருக்கும் எல்லாம்’ என்னும் திராவிட இயக்கக் கோட்பாட்டின் படிச் செயல்பட்ட நீதிக் கட்சியின் செயல்பாட்டிற்கு முற்றிலும் மாற்றாக மனு நீதியின் அடிப்படையில் இராஜகோபாலாச்சாரியாரின் ஆட்சி அமைந்தது. இதனைத் தந்தை பெரியார் அவர்கள், “படித்த சூத்திரனையும் குடித்த சூத்திரனையும் பக்கத்தில் வைத்திருப்பது ஆபத்து. சூத்திரன் படிக்கக் கூடாது; சூத்திரனுக்குப் படிப்பு சொல்லிக் கொடுப்பவர்களை நாட்டை விட்டே தூரத்த வேண்டும். சூத்திரனுக்குக் கல்வி கற்றுக்கொடுத்த பிராமணன் நரகத்திற்குப் போவான் என்பது மனுதர்ம சாஸ்திரம். அதன்படிச் சூத்திரர்களாகிய தமிழர்களுக்குப் படிப்பு வாசனையே அடிக்கக்கூடாது என்ற நோக்கத்துடன் தனது வேலைத் திட்டத்தை அமைத்தவர் ஆச்சாரியார். பிள்ளைகள் முதன்முதலில் படிக்கத் துவங்கும் ஆரம்பக் கல்வியிலேயே மண்ணைப் போட்டார் மகான் ஆச்சாரியார். கிராமப்புறங்களில் உள்ள சுமார் 250க்கு மேற்பட்ட ஆரம்பப் பள்ளிகளை இழுத்து மூடினார். அப்போது கல்வி அதிகம் பரவாத காலம். மொத்தப் பள்ளிக்கூடங்கள் பத்தாயிரத்துக்கும் குறைவாக இருந்த காலத்திலேயே துணிவுடன் மூடுவிழாப் பணியை நடத்தினார்.” (11) என்று சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

தொடர்ந்து தந்தை பெரியார் அவர்கள், எப்படிப்பட்ட திட்டங்கள் நீதிக் கட்சி

ஆட்சிக்காலத்தில் ஆரம்பித்து நன்றாக நடந்தவை எல்லாம், ஆச்சாரியார் ஆட்சியில் நிறுத்தப்பட்டன என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றார். கட்டாய இலவசக் கல்வித் திட்டம் தொடர்ந்து நடைபெறாமல் செய்தவர் ஆச்சாரியார். கட்டாயக் கல்வி அமலில் இருக்கும் முனிசிபாலிட்டிகளில் அந்தக் கட்டாயக் கல்வியைத் தொடர முடியா வண்ணம் நிதிக் கட்டுப்பாடுகளை இராஜகோபாலாச்சாரியர் ஏற்படுத்தினார் என்பதைத் தந்தை பெரியார் குறிப்பிடுகின்றார். மதுவிலக்கு என்னும் திட்டம் கொண்டு வந்து அதன் மூலம் வருமானம் இல்லை, கல்விக்குப் பணம் இல்லை என்னும் நிலையை இராஜகோபாலாச்சாரியார் ஏற்படுத்தினார் என்பதையும், இந்தியின் மூலம் சமஸ்கிருதத்தைத் திணிப்பதிற்கு திட்டமிட்டார் என்பதையும் அந்த நூலில் தந்தை பெரியார் குறிப்பிடுகின்றார்.

1938-களிலேயே வார்தா திட்டம் என்னும் திட்டத்தை இராஜகோபாலாச்சாரியார் அமல்படுத்தினார் என்பதை, “காந்தியின் பெயரால் வார்தா கல்வித் திட்டம் என்னும் வர்ணாச்சிரம தர்மத்தைப் புகுத்தும் கல்வித்திட்டத்தை அமலாக்கினார் திரு. ஆச்சாரியார். அதன்படி 1) பிள்ளைகள் 7 வயதானால் தான் பள்ளிக்குப் போக வேண்டும், 2) பாடங்கள் ஏதாவது ஒரு கைத்தொழிலை அனுசரித்தாகவே இருக்கவேண்டும், 3) அந்தக் கைத்தொழிலைப் பழகுவதின் மூலமே வரும்படி ஏற்படும்படிச் செய்து அந்த வரும்படியிலேயே பள்ளிக்கூடம் நடைபெற வேண்டும், 4) 7 வயது முதல் 14 வயது வரை சொல்லிக்கொடுக்கும் இந்தப் படிப்பில் இங்கிலீஷ் தலைகாட்டவே கூடாது. (12) இந்தத் திட்டம் எப்படிப்பட்ட கொடுமையான திட்டம்? பார்ப்பனர்கள் வீட்டுப் பிள்ளைகள் 4 வயது முதல் 7 வயது வரை வீட்டிலேயே படித்துக் கொள்வார்கள், நமது பிள்ளைகளுக்கு? பார்ப்பனர் வீட்டுப் பிள்ளைகள் வீட்டில் இங்கிலீசு கற்றுக் கொள்வார்கள், நமது வீட்டுப் பிள்ளைகளுக்கு? என்று தந்தை பெரியார் கேள்வி மேல் கேள்வியாகக் கேட்டு நம்மைச் சிந்திக்க வைக்கின்றார். இது 'குலக்கல்வித் திட்டம்' என்பதை விவரிக்கின்றார்.

அதைப் போல உயர்கல்விக் கூடங்கள் நிறுவப்படாதது மட்டுமல்ல, இருக்கும் கல்வியும் மூடப்பட்டது என்பதனையும் மற்றும்

அவரது ஆட்சியில் கல்விக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளையும் “கோயம்புத்தூரில் இருந்த (ஜஸ்டிஸ் கட்சி ஆட்சியில் துவங்கப்பட்டது) காட்டுத் துறைக் கல்லூரி (Forest College)யை இழுத்து மூடும்படி செய்தார் திரு. ஆச்சாரியார். இதனால் பலனடைந்தவர்கள் அத்தனை பேரும் தமிழர்கள் என்பதே இதற்கு அடிப்படைக் காரணமாகும். வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவ முறையை ஒட்டி, தமிழர்களாகிய நமது பிள்ளைகளும் சரிசமமான வாய்ப்பு பெற்று படிக்க வைக்கச் செய்த 'காலேஜ் செலக்ஜன் கமிட்டியை (ஜஸ்டிஸ் கட்சியாரால் ஏற்படுத்தப்பட்டது) ஒரே வரியில் உத்தரவு போட்டு ஒழித்துக்கட்டி, தமிழர்களது கல்லூரிப் படிப்பிற்குக் கல்லறை எழுப்பினார் காருண்ய சீலர் திரு. ஆச்சாரியார். நம் பிள்ளைகள் படிப்பதைத் தடுக்கப் பள்ளிக் கல்லூரிச் சம்பளத்தை (கட்டணத்தை) எல்லாம் உயர்த்தினார். முஸ்லீம்கள், கிறித்துவர்கள், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் ஆகியவர்களுக்கு இருந்து வந்த சில உபகாரச் சம்பளத்தில் கைவைத்து அதையும் குறைத்தார் திரு.ஆச்சாரியார்.” (13) என்று தந்தை பெரியார் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகின்றார்.

“அகில இந்திய பின்தங்கிய வகுப்பாரை முன்னேற்ற, ஒரு கமிசனை 1954-ல் மத்திய அரசாங்கத்தினர் நியமித்து அதற்கான வழிமுறைகளைச் சிபாரிசு செய்யும்படி பணித்தனர். அக்கமிஷன் முன்பு சாட்சியம் அளித்த டாக்டர் அம்பேத்கர் அவர்கள் குறிப்பிட்டதாவது: “நான் அந்தக் காலத்தில் எக்கிகியூட்டிவ் கவுன்சில் மெம்பராக இருந்தபோது, வெள்ளைக்கார வைசிராய்டன் பேசி, விளக்கி, தாழ்த்தப்பட்ட இனத்திலிருந்த திறமை மிக்க மாணவர்களைப் பொறுக்கி, மேல்நாட்டுக்கு அனுப்பி, கல்வி பெற வசதியளிக்கும் திட்டத்தைச் சர்க்கார் செய்ய வேண்டும் என்பதை அவர் ஒப்புக் கொள்ளும்படிச் செய்தேன். அதன்படி அப்போது ஆண்டுக்கு இதற்கு மூன்று இலட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கினார்கள். இது தொடர்ந்து நடந்து வந்தது. நான் மந்திரி பதவியில் இருந்து வெளியேறியவுடன், எனது நண்பர் திரு. இராஜகோபாலாச்சாரியார் இதை ஒழித்துக்கட்டி விட்டார்.” (14) என்று தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் வெளிநாடு சென்று படிப்பதற்கான ஏற்பாட்டை ஒழித்துக் கட்டினார் இராஜகோபாலாச்சாரியார் என்பதனைத் தந்தை

பெரியார், அண்ணல் அம்பேத்கரை மேற்கோள் காட்டிக் குறிப்பிடுகின்றார்.

அண்ணாவின் பார்வையில் உயர்கல்வி நிலைமை விவரிப்பு

உயர்கல்வியில், மக்கள் தொகையில் 97 சதவீதமாக இருக்கும் திராவிட மாணவர்களின் எண்ணிக்கை குறைவாகவும், 3 சதவீதம் உள்ள பார்ப்பனர்களின் எண்ணிக்கை மிக அதிகமாகவும் இருந்த காலம் ஒன்று உண்டு. இன்றும் கூட ஐ.ஐ.டி., ஐ.ஐ.எம் போன்ற உயர்கல்வி

நிறுவனங்களில் அந்தக் கொடுமை தொடர்கிறது. 1946-ல் அண்ணா இதனை ஆய்ந்து எழுதுகின்றார். “சென்னை மாகாணத்தில் 3 பல்கலைக்கழகங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் மொத்தம் 67 கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. இவற்றிற்காக 1943-44-ல் செலவு செய்யப்பட்ட தொகை ரூபாய் 57,57,836. இந்த 58 இலட்ச ரூபாயும் பொதுமக்கள் பணம் என்பதையும், பொதுமக்கள் என்று கூறும்பொழுது 100-க்கு 97 பங்கினராகத் திராவிடர்கள் உள்ளனர் என்பதையும் மறக்கக்கூடாது. கீழே குறிப்பிட்டுள்ள கணக்கில் மாணவர்களின் தொகை இனவாரியாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

| | பார்ப்பன மாணவர்கள் | திராவிட மாணவர்கள் |
|----------------------------------|--------------------|-------------------|
| இண்டர்மீடியட் | | |
| 1-வது வகுப்பு | 3199 | 3601 |
| 2-வது வகுப்பு | 2621 | 2537 |
| பி.ஏ. அல்லது பி.ஏ.ஹானர்ஸ் | | |
| 3-வது வகுப்பு | 1789 | 1348 |
| 4-வது வகுப்பு | 1515 | 1268 |
| 5-வது வகுப்பு | 241 | 117 |
| போஸ்ட் கிராஜுவேட் | 103 | 62 |

(போஸ்ட் கிராஜுவேட் என்பது பி.ஏ. படித்த மாணவர்கள் எம்.ஏ. பட்டம் பெறப் படிப்பதாகும்).

கல்லூரி என்பது கல்வித்துறையில் தலைசிறந்த இடமாகும். பத்தாவது வரை படிக்கும் மாணவனின் உள்ளம் அதுவரை பக்குவப் படுத்தப்படுகிறது. கல்லூரியில் தான் எதையும் ஆராய்ந்து பார்க்கும் அறிவு புகட்டப்படுகிறது. பல்கலைகளும் விஞ்ஞானமும் உயர்ந்த நிலையில் தழைக்கும் இடமாகும். கல்வி பெறும் இடங்களாகப் பள்ளிக்கூடங்களும், கரும்பின் சாற்றைப் பிழிந்தெடுக்கும் இடங்களாகக் கல்லூரிகளும் இருக்கின்றன. கல்லூரிகளில் ஒரு சிறுபான்மைக் கூட்டம் மாத்திரம் ஆதிக்கம் செலுத்துவதை ஒழித்து அனைவருக்கும் பயன்படும் அறிவின் ஆய்வுக்

கூடமாக அதை ஆக்கவேண்டும்” (15) என்று அண்ணா அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்.

இதில் தாழ்த்தப்பட்டோரின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவாக இருப்பதையும் அண்ணா அவர்கள் திராவிட நாடு இதழின் கட்டுரையில் குறிப்பிடுகின்றார். “இந்தக் கணக்கில் தாழ்த்தப்பட்டோரின் எண்ணிக்கையை மட்டும் தனியாகப் பார்த்தால் விம்முகிற நெஞ்சின் வேதனை அதிகரிக்கும். தாழ்த்தப்பட்டோரின் தொகை:

- 1-வது வகுப்பில் 140,
- 2-வது வகுப்பில் 103,
- 3-வது வகுப்பில் 52,
- 4-வது வகுப்பில் 31,

5-வது வகுப்பில் ஒருவரும் இல்லை,
போஸ்ட் கிராஜுவேட்டில் ஒருவரும் இல்லை.

முன் கொடுக்கப்பட்டுள்ள கணக்குடன் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். 100க்கு 3பேர் உள்ள பார்ப்பனர் எண்ணிக்கையுடன், 100க்கு 16பேர் உள்ள தாழ்த்தப்பட்டோரின் எண்ணிக்கை சேர்த்துப் பார்க்கக்கூட யோக்கியதை அற்றிருக்கிறது. 81 இலட்சம் தாழ்த்தப்பட்டோரில் கல்லூரிகளில் படிப்பவர்கள் 126 பேர். அதிலும் வேடிக்கை பி.ஏ.க்கு செல்லுபவர்கள் 83 பேர். போஸ்ட் கிராஜுவேட் வகுப்புகளில் 81 இலட்சம் பேர்கள் கொண்ட பெருங்குடியினரில் ஒருவர் கூட இல்லை.” (16).

இது தான் சுதந்திரத்திற்கு முந்தைய காலகட்டத்தில் திராவிடர்களின், ஆதிதிராவிடர்களின் உயர்கல்வி நிலைமை. இந்த நிலைமையை முழுவதுமாக உள்வாங்கியவர்களாக தந்தை பெரியார், அறிஞர் அண்ணா உள்ளிட்ட தலைவர்கள் இருந்தார்கள். இதனை மாற்றுவதற்கு, உயர்கல்வியில் பார்ப்பனர்ல்லாத மாணவ, மாணவிகள் தங்களுக்குரிய இடத்தினைப் பெறுவதற்கு என்ன செய்வது என்னும் பெரிய கேள்வியும் அதற்கான விடைகளைத் தேடுவதுமே திராவிட இயக்கத் தலைவர்களின் குறிக்கோளாக 1940-50களில் இருந்திருக்கிறது.

முதல் அரசியல் சட்டத் திருத்தமும் உயர்கல்வியும்

1947-ஆம் ஆண்டில் இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றதாக அறிவிக்கப்பட்டது. 1950 ஜனவரி 26-ல் இந்திய அரசியல் சட்டம் அமல்படுத்தப்பட்டது. நீதிக் கட்சி ஆட்சியில் 1927-ஆம் ஆண்டில் அமல்படுத்தப்பட்ட இட ஒதுக்கீட்டின் பயனாக, ஏதோ பாதிக்குப் பாதி பழுதில்லை என்பது போல உயர்கல்வி நிறுவனங்களில் 12 இடங்களில் 6 இடங்கள் பார்ப்பனர்ல்லாத இந்துக்களுக்கு கிடைத்து வந்தது. இந்திய அரசியல் சட்டம் அமலுக்கு வந்தவுடன், சென்னை மாகாணத்தில் இருந்த இட ஒதுக்கீட்டுக்கு எதிராக வழக்கு தொடரப்பட்டது. மதரால் உயர் நீதிமன்றம் நீதிக் கட்சி ஆட்சியில் அமல்படுத்தப்பட்ட இட ஒதுக்கீடு செல்லாது, உயர்கல்வி நிறுவனங்களில் ஜாதி அடிப்படையில் பார்ப்பனர்ல்லாதவருக்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது

என்று தீர்ப்பு வழங்கியது. அதனைத் தில்லி உச்ச நீதிமன்றமும் உறுதி செய்தது. தமிழ்நாட்டில் திராவிடர் கழகமும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் இந்தத் தீர்ப்புக்கு எதிராகக் கிளர்ந்து எழுந்தன. அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டும்; இல்லையென்றால் எங்களுக்குத் திராவிடஸ்தான் வேண்டும் என்று தந்தை பெரியார் முழக்கம் எழுப்பிப் போராடினார். ஜவஹர்லால் நேருவின் தலைமையில் அமைந்த அன்றைய ஒன்றிய அரசு, அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்திக் கல்வியில் இட ஒதுக்கீடு என்ற திருத்தம் செய்தது. இந்த அரசியல் சட்டத் திருத்தத்தின் மூலமாகச் சென்னை மாகாணத்தில் இருந்தவர்கள் மட்டுமல்ல, இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் உள்ள அனைத்து தாழ்த்தப்பட்ட, பிற்படுத்தப்பட்ட மாணவ, மாணவிகளுக்கும் கல்வியில் இட ஒதுக்கீடு அந்தந்த மாநிலங்கள் அளிக்கலாம் என்னும் நிலைமை ஏற்பட்டது.

குலக் கல்வி முறையும் போராட்டமும்:

“திரு. ராஜகோபாலாச்சாரியார் 1952 ஏப்ரல் 10-ஆம் தேதி இரண்டாவது முறையாகச் சென்னை ராஜ்யத்தின் முதலமைச்சராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 1937-39இல் எவ்வாறு சுமார் 2500 ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்களை மூடினாரோ, அதேபோல், தனது இரண்டாம் தடவை பதவிக் காலத்திலும் சுமார் 6,000 ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்களை - அதுவும் கிராமப்புறங்களில் உள்ளவைகளை இழுத்து மூடினார். அப்போது இருந்த மொத்த ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்கள் சுமார் 15,000 ஆகும். குலதர்மக் கல்வித் திட்டத்தை அமலாக்கினார் திரு.ஆச்சாரியார். இதன்படி, பிள்ளைகள் அரை நேரம் படித்தால் போதும்; மீதி அரை நேரம் அவரவர் அப்பன் தொழிலைச் செய்ய வேண்டும் என உத்தரவு போட்டார்.” (17) என்று தந்தை பெரியார் குறிப்பிடுகின்றார். இந்தக் குலக்கல்வி முறைக்கு எதிராகத் தந்தை பெரியாரும், பேரறிஞர் அண்ணாவும் போராடியதும், குலக்கல்வி முறையை நான் வாபஸ் வாங்கமாட்டேன் என்று சொல்லித் தனது பதவியை விட்டு இராஜாஜி விலகியதும், தந்தை பெரியார் அவர்கள் முயற்சியால் பெருந்தலைவர் காமராஜர் அவர்கள் தமிழ்நாட்டின்

முதலமைச்சர் ஆனதும் திராவிட இயக்கத்தின் வரலாற்றில் மிக முக்கியமான கட்டமாகும்.

அந்த 'ஆச்சாரியார் ஆட்சியின் கொடுமைகள்' என்னும் நூலிலேயே தந்தை பெரியார், ராஜகோபாலாச்சாரியார் முதல் மந்திரியாக இருக்கும்போது, திராவிடர்கள் உயர்கல்வி பெறுவதைத் தடுக்கும் வண்ணம் சூழ்ச்சி செய்தார் என்பதையும் குறிப்பிடுகின்றார். முதல் தலைமுறையாகப் படிக்க வருபவர்களுக்கு முன்னுரிமை கொடுக்க வேண்டும் என்பது திராவிட இயக்கத்தின் தத்துவம், நோக்கம். அந்த வகையில் உயர்கல்விக்கு நேர்முகத் தேர்வு என்பதை வைத்து அதன் மூலம் பார்ப்பனரல்லாதவர்கள் சேர்வதற்கான ஒரு வழிமுறையைச் செய்திருக்கிறார்கள். அதனை எவ்வாறு ராஜகோபாலாச்சாரியார் தடுத்தார் என்பதை “வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவ முறை, சட்டத்தின் மூலம் ஒழிக்கப்பட்டதை எதிர்த்து நாம் கிளர்ச்சிகள் நடத்தியதன் காரணமாக அப்போது ஆட்சியில் இருந்த திரு. குமாரசாமி ராஜா மந்திரிசபை, எஞ்ஜினியரிங், மெடிக்கல் போன்ற தொழிற்கல்விப் படிப்புக்குப் பின்தங்கிய மக்களுக்கும் வாய்ப்பு தரவேண்டி, இண்டர்வியூ மார்க் 150 மொத்தம் என்று வைத்திருந்தது. இதனால் ஏராளமான பார்ப்பனரல்லாத மாணவர்கள் இக்கல்லூரிகளில் நுழைந்து விடுகிறார்கள் என்பதைத் தடுக்க, திரு. ஆச்சாரியார் சூழ்ச்சி செய்து 150 மார்க்கை 50 மார்க்காகக் குறைத்தார்.” என்று பெரியார் குறிப்பிடுகின்றார். அது மட்டுமல்லாது மருத்துவ மேற்படிப்பில் சேரும் மாணவர்கள் எண்ணிக்கையை எப்படி இராஜகோபாலாச்சாரியார் மாற்றினார் என்பதை “மெடிக்கல் கல்லூரி 1951-52இல் (ஆச்சாரியாருக்கு முன்பு)

| | |
|-----------------|-------|
| பார்ப்பனர் | = 63 |
| சாதி இந்துக்கள் | = 130 |
| மற்றவர்கள் | = 125 |
| மொத்தம் | = 318 |

அய்ந்தில் ஒரு பாகம் (20%) பார்ப்பனர்களுக்கே தரப்பட்டது. 100க்கு 3 பேராக உள்ள இனத்திற்கு 20% கொடுத்ததே அக்கிரமம் என்றால், அடுத்து திரு ஆச்சாரியார் செய்த கொடுமையையும் பாருங்கள். மெடிக்கல் கல்லூரி 1952-53 (ஆச்சாரியார் காலத்தில்)

| | |
|-----------------|-------|
| பார்ப்பனர் | = 104 |
| சாதி இந்துக்கள் | = 56 |
| மற்றவர்கள் | = 158 |
| மொத்தம் | = 318 |

அதாவது மூன்றில் ஒரு பாகம் (33 சதவீதம்) பார்ப்பனர்களுக்கே தந்தார்.” (17) என்று விளக்கமாக ஆதாரங்களோடு குறிப்பிடுகின்றார்.

தமிழர்களின் கல்விக்குப் பெரும் இடையூறாக இருந்தார் இராஜகோபாலாச்சாரியார். அதற்கான காரணம் அவர் வருணாசிரமத்தை மிகவும் பலமாக நம்பினார். வருணாசிரமத்தின் அடிப்படையில் சூத்திரர்கள், பஞ்சமர்கள் படிக்கக்கூடாது, அது தன் மத நம்பிக்கைக்கு விரோதம் என்று எண்ணினார். குலக்கல்வி எதிர்ப்புப் போராட்டத்திற்கு அடிபணிந்து இராஜகோபாலாச்சாரியார் பதவி விலகினார்.

கல்வி நீரோடையை எங்கும் பாயச் செய்த காமராஜர்

பெருந்தலைவர் காமராஜர் திராவிட இனத்தைச் சார்ந்தவர். திராவிடர்களாகிய தமிழர்களுக்குக் கல்வி நீரோடையை வழங்கியவர். பன்னெடுங்காலமாகப் பசித்திருந்த மக்கள், கல்வி உணவை உண்டுகளிக்க வாய்ப்பு தந்தவர். கிராமங்கள் தோறும் ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்களை நிறுவினார். உயர்நிலைப் பள்ளிகள் ஏற்படுத்தினார். இராஜகோபாலாச்சாரியார் மூடிய பள்ளிகளை எல்லாம் திறந்ததோடு மட்டுமல்லாது புதிய பள்ளிகள் பல ஆயிரக்கணக்கில் திறந்தார். ஒரு புதிய மறுமலர்ச்சி கல்வியில் தமிழ்நாட்டில் ஏற்படக் காரணமாக அமைந்தவர் காமராஜர் ஆவார்.

திராவிட இயக்க ஆட்சியும் உயர்கல்வியும்

1967-ல் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் முதல்வராகப் பதவியேற்றார். 1969-ல் டாக்டர் கலைஞர் மு. கருணாநிதி அவர்கள் முதல்வராகப் பொறுப்பேற்றார். உயர்கல்விக் கூடங்கள் பலவும் இந்தக் காலகட்டத்தில் தான் தமிழகத்தில் அமைக்கப்பட்டன. தமிழ்நாட்டில் ஆரம்பக் கல்விக்கான கட்டுமானத்தை பெருந்தலைவர் காமராசர் அமைத்தார் என்றால், உயர்கல்விக்கான பெரும் கட்டுமானம் திராவிடர்

இயக்க ஆட்சிகளில் நடைபெற்றது. 1967 முதல் இன்றைய 2023 வரை தமிழ்நாட்டில் கடந்த 55 ஆண்டுகளாகத் திராவிட இயக்க ஆட்சிகளே தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்துள்ளன. பேரறிஞர் அண்ணா, டாக்டர் கலைஞர் மு.கருணாநிதி, டாக்டர் எம்.ஜி.இராமச்சந்திரன், டாக்டர் ஜெ.ஜெயலலிதா எனத் தமிழ்நாட்டில் ஆட்சி செய்த அனைவரும் உயர்கல்விக்கான தொடர் கட்டமைப்புகளையும் வசதிகளையும் ஏற்படுத்தி வைத்துள்ளனர்.

“1967-ம் ஆண்டு திமுக ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு தான் உயர்கல்வி வளர்ச்சியில், தமிழகத்தில் வரவேற்கத்தக்க ஒரு நல்ல மாற்றம் ஏற்பட்டது. 1966-ம் ஆண்டு தமிழகத்தில் இருந்த கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரிகளின் மொத்த எண்ணிக்கை 109. அதில் படித்த மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 1,31,093. கலைஞர் முதலமைச்சரானதும் 1969 முதல் 1976-ம் ஆண்டு வரையிலான காலகட்டத்தில், 68 கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரிகள் புதிதாகத் தொடங்கப்பட்டன.” (18) 1966-க்கும் 1976-க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் தொடங்கப்பட்ட கல்லூரிகளின் எண்ணிக்கையைக் கவனித்தால் எவ்வளவு பெரிய பாய்ச்சல் உயர்கல்வியில் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை நாம் உணரமுடியும்.

அதைப் போல டாக்டர் எம்.ஜி.இராமச்சந்திரன் அவர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் புதிய பொறியியல் கல்லூரிகள் தொடங்க அனுமதி வழங்கப்பட்டது. பழைய 11-ஆம் வகுப்புக்கு அடுத்து புதுமுக வகுப்புக் கல்லூரி என்பதற்கு மாற்றாக 10+2 என்னும் படிப்பு முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. கிராமப்புற மாணவ, மாணவிகள் பலரும் +2 முடித்துவிட்டு மருத்துவக் கல்லூரி, பொறியியல் கல்லூரி, விவசாயக் கல்லூரி, கலை அறிவியல் கல்லூரி என உயர்கல்வியில் அணிஅணியாகச் சேர ஆரம்பித்தனர்.

1966-ம் ஆண்டு, தமிழ்நாடு முழுவதும் மொத்தம் 12 பொறியியல் கல்லூரிகள் மட்டுமே இருந்தன. 2023ஆம் ஆண்டில் தமிழ்நாடு முழுவதும் இருக்கும் பொறியியல் கல்லூரிகளின் எண்ணிக்கை 635. 1966-ம் ஆண்டுத் தமிழ்நாட்டில் இருந்த மருத்துவக் கல்லூரிகளின் எண்ணிக்கை மொத்தம் 9. 2023-ல் தமிழ்நாட்டில் இருக்கும் மருத்துவக் கல்லூரிகளின் எண்ணிக்கை 46. இதைப் போலவே சட்டக் கல்லூரிகள், பல்கலைக்கழகங்கள், ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி நிறுவனங்கள் என்று உயர்கல்வி

பயிற்றுவிக்கும் நிறுவனங்களின் எண்ணிக்கையை 1966-க்கும் 2023-க்கும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் திராவிட இயக்க ஆட்சிகளில் உயர்கல்விக்குக் கொடுக்கப்பட்ட முக்கியத்துவத்தை நாம் உணரமுடிகிறது.

மதிய உணவுத் திட்டம்

.....

நீதிக் கட்சியின் முன்னணித் தலைவர்களுள் ஒருவரான சர்.பி.டி.தியாகராயர் அவர்களால் சென்னை மாநகராட்சிப் பள்ளிகளில் மதிய உணவுத் திட்டம் 1922-ஆம் ஆண்டு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. பட்டினியாகப் பள்ளிக்கு வரும் குழந்தைகள் படிக்க முடியாது, ஒரு வேளையாவது பசியாறினால், அவர்கள் கவனம் படிப்பின் பக்கம் திரும்பும் என்பதற்காக, சமூகநீதி அடிப்படையில் கொண்டு வரப்பட்ட மகத்தான திட்டம் இது. பெருந்தலைவர் காமராசர் அவர்கள் தமிழ்நாட்டின் முதல்வராக இருந்தபோது தமிழ்நாடு முழுமைக்கும் பள்ளிகளில் மதிய உணவுத் திட்டம் கொண்டு வந்தார். “முதலில் நீதிக் கட்சி அதை ஒரு சின்ன அளவில் கொண்டு வருகிறது. பின்னாளில், காமராஜர் அதை மதிய உணவுத் திட்டமாகக் கொண்டு வருகிறார். எம்.ஜி.ஆர். அதைச் சத்துணவாக்குகிறார். எம்.ஜி.ஆர் பெயரிலேயே இருந்தாலும் கூட அந்தத் திட்டத்தின் பெயரைக் கூட மாற்றாமல் கலைஞர் அதை மேலும் மேம்படுத்துகிறார். சனிக்கிழமையும் சேர்த்து வாரம் ஆறு முட்டைகள் வழங்க வகைசெய்கிறார். அடுத்து ஜெயலலிதா அங்கன்வாடியில் உள்ள குழந்தைகளுக்கு 13 வகையான கலவை சாதம் வழங்கும் திட்டத்தைக் கொண்டு வருகிறார். எவ்வளவு பெரிய தொடர்ச்சி!

தொடக்கத்தில் ‘இது திட்டம் இல்லை. சாப்பிடுவது எப்படி வளர்ச்சிக் கணக்கில் வரும்?’ என்று ஏகடியம் பேசிய ஒன்றியத் திட்டக்குழு பின்னாளில் சத்துணவுத் திட்டத்தை ஒரு தேசியக் கொள்கையாக அறிவித்தது. அதாவது 45 வருடங்களுக்குப் பிறகு, ஆனாலும் வெற்றி பெறவில்லை. ஏன்? இங்கே தான் சமூகநீதிக்கு ஓர் அரசியல் இயக்கம் கொடுக்கும் முக்கியத்துவம் வருகிறது” (19) என்று பேரா. நாகநாதன் அவர்கள் எவ்வளவு பெரிய தொடர்ச்சி என்று வியக்கின்றார். ஆம், பேரறிஞர் அண்ணா தொடங்கி இன்றைய திராவிட மாடல் ஆட்சியைக் கொடுக்கும் முதலமைச்சர் மாண்புமிகு மு.க.ஸ்டாலின்

அவர்கள் வரை சமூகநீதி அடிப்படையில் கல்வி கொடுக்கும் தொடர்ச்சி வருகின்றது. இதற்கான காரணம் திராவிட இயக்கத்தின் தத்துவம்.

கல்வி வளர்ச்சியைப் பற்றிப் பேசும் பலரும் எடுத்துக்காட்டாகக் கூறும் நாடு பின்லாந்து. அங்கு மதிய உணவுத் திட்டம் இருப்பதைப் பற்றி முனைவர் விஜய. அசோகன், “ஃபின்லாந்து கல்வித் துறையின் வெற்றிக் கதைகளை எழுதும் பலரும் 1948-ல் ஃபின்லாந்து அறிமுகப்படுத்திய மதிய உணவுத்திட்டத்தை மேற்கோள் காட்டுவர். 70 வருடங்களுக்கு மேலாக தொடர்ந்து வெற்றிகரமாக நடத்தப்படும் மதிய உணவுத் திட்டம் என ஃபின்லாந்திற்குத் தனி அங்கீகாரம் உண்டு.” (20) என்று குறிப்பிட்டுத் தமிழ்நாட்டில் நீதிக் கட்சி ஆட்சியில் அமல்படுத்தப்பட்ட மதிய உணவுத் திட்டத்தையும் காமராசர் காலத்தில் கொண்டு வரப்பட்ட மதிய உணவுத் திட்டத்தையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

இன்றைய திராவிட மாடல் அரசு, காலையிலும் மாணவ-மாணவிகளுக்கு சிறுண்டி கொடுக்கும் திட்டத்தைத் தொடங்கி வைத்து நடத்தி வருகின்றது. மிகப் பாராட்டத் தக்க திட்டம். உலக அளவில் பள்ளிகளில் உணவு வழங்குவதற்கான ஐக்கிய நாடுகள் சபையும், UNICEF நிறுவனமும் சுட்டிக்காட்டிய பல ஆய்வறிக்கைகளில் “1) மாணவ,மாணவிகள் இடை நின்றல் தடுக்கப்படும். 2) நல்ல ஊட்டச்சத்து நிறைந்த உணவு, மாணவ மாணவியரின் ஆரோக்கியத்தைப் பேணுவதோடு, கல்வி கற்றலில் திறன் மேம்பாட்டையும், 3) சமூக ஏற்றத்தாழ்வற்ற வகுப்பறைகள் உருவாகும். அதனால், சமத்துவ வகுப்பறைக்கு வித்திடும்” என்றெல்லாம் சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர்” (21) என்று முனைவர் விஜய அசோகன் குறிப்பிடுவார். எனவே இந்தக் காலை உணவுத் திட்டம் என்பதும், மதிய உணவுத் திட்டம் என்பதும் இன்று உலக அளவில் போற்றப்படும் திட்டங்கள்.

இலவசக் கல்வியின் வழியாக உயர்கல்வி

பெருந்தலைவர் காமராசர் அவர்கள் காலத்தில் பள்ளிக்கல்வி இலவசமாக்கப்பட்டது. பள்ளிகளில் சீருடை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. திமுக ஆட்சிக்கு வந்த புதிதில், 1968-ம் ஆண்டிலேயே புதுமுக

வகுப்பில் இலவசக் கல்வி கொண்டு வரப்பட்டது. அண்ணாவை அடுத்து கலைஞர் முதலமைச்சராகப் பொறுப்பேற்ற காலகட்டங்களில் பட்டப்படிப்பும் இலவசக் கல்வியாக்கப்பட்டது. போக்குவரத்துக்கு வசதி இல்லாமல் மாணவர்கள் இடைநின்றல் கூடாது என்பதற்காக, அவர்களுக்கு இலவசப் பயணச் சலுகையும் வழங்கப்பட்டது.” இப்போது தமிழ்நாடு அரசு மாணவர்களுக்கு இலவச சைக்கிள், இலவச லேப்டாப், இலவசக் கல்வி, இலவசச் சீருடை, மதிய உணவு ஆகியவற்றை வழங்குகிறது. இதனாலேயே இந்தியாவில் தமிழ்நாடு தனிநபர் வருமானத்தில் முன்னோடியாகவும், உயர்கல்வியில் அதிகம் சேரும் மாணவர்கள் எண்ணிக்கை கொண்ட மாநிலமாகவும் உள்ளது. இதேபோல் கல்வித்துறையில் அதிக மானியங்கள் அளிக்கும் மாநிலங்களில் ஒன்றாகவும் தமிழ்நாடு உள்ளது. இத்தகைய இலவசங்கள் அனைத்தும் நாங்கள் எதிர்காலத்திற்காகச் செய்யும் முதலீடுகள், இதை நாங்கள் எப்போதும் இலவசம் என நினைப்பது கிடையாது. மேலும் இதற்காகச் செலவு செய்யும் பணம், பெயர் எங்களுக்கு எப்போதும் முக்கியமில்லை. இத்தகைய அரசியல் ரீதியான தாக்கம் மாநில அரசுகளிடம் வேண்டும், இந்தியாவில் பல மாநிலங்கள் பின்தங்கியிருப்பதற்கு இத்தகைய கொள்கையும், தாக்கமும் இல்லாததும் காரணம்” எனத் தமிழ்நாடு நிதியமைச்சர் மாண்புமிகு. பி.டி.ஆர்.பழனிவேல் தியாகராஜன் அவர்கள் தெரிவித்த செய்தி பத்திரிகைகளில் வந்திருந்தது.

உயர்கல்வியில் தமிழ்நாட்டின் சாதனை

“ஒரு மாநிலத்தில் 18-23 வயதுக்குள் இருக்கும் மக்கள் தொகையில், எவ்வளவு பேர் உயர்கல்வி, அதாவது பள்ளி முடித்துக் கல்லூரிப் படிப்புகளில் சேர்ந்திருக்கிறார்கள் என்ற கணக்கு தான் இந்த GER. இதே GER இந்தியா முழுமைக்கும் கணக்கிடப்படுகிறது. அண்மையில் All India Survey on Higher Education முடிவுகள் வெளியிடப்பட்டன. அதில் தான் GER தகவல் இடம்பெற்றிருந்தது. 2019-2020 ஆண்டுக்கான இந்தியாவின் GER 27.1% ஆக இருப்பதாக சர்வே முடிவுகள் கூறுகின்றன. அதாவது 18-23 வயதுள்ள இந்திய இளைஞர்கள் 3.85 கோடி பேர், உயர்கல்விக்குச் சென்றிருக்கின்றனர்.

தமிழ்நாட்டின் GER, ஒட்டுமொத்த இந்தியாவின் GER அளவை விடக் கிட்டத்தட்ட 2 மடங்கு அதிகமாக இருக்கிறது. 2019-2020-ல் தமிழ்நாட்டின் GER 51.4%. புதிய கல்விக் கொள்கையில் மத்திய அரசு 2035-ம் ஆண்டுக்குள் இந்தியாவின் GER-ஐ 50% ஆக உயர்த்த வேண்டும் என இலக்கு நிர்ணயித்திருக்கிறது. ஆனால் அந்த இலக்கை 2021-லேயே தமிழ்நாடு அடைந்திருக்கிறது. இது தான் இந்த சர்வே ரிப்போர்ட் வெளியானதிலிருந்து பெருமிதமாகப் பேசப்படுகிறது.” (22) என்று விகடன் இணையதளம் குறிப்பிடுகின்றது.

உயர்கல்வியில் நுழைந்துள்ள

சோதனைகள்

.....

1935 முதல் 1976 வரை கல்வி என்பது மாநிலப் பட்டியலில் இருந்தது. 1976-ல் நெருக்கடி நிலைக் காலத்தில் மாநிலப் பட்டியலில் இருந்த கல்வி, பொதுப் பட்டியலுக்கு மாற்றப்பட்டது. இன்றும் அதே நிலை தான் தொடர்கிறது. கல்வியில் புதிய கல்விக் கொள்கை, நீட் தேர்வு, நீட் தேர்வினால் அனிதா போன்ற மாணவிகளின் உயிரிழப்பு என்று கடந்த சில ஆண்டுகளாகவே நாம் படும் துன்பங்கள் பல. தந்தை பெரியாரும் இன்றைய திராவிடர் கழகத் தலைவர் ஆசிரியர் வீரமணியும் ஒரு பிரச்சனையின் ஆணிவேரை ஆராய்ந்து, அதனைத் தீர்ப்பதற்கான காரியத்தைச் சொல்பவர்கள், செய்பவர்கள். அந்த வகையில் கல்வியில் இன்றைக்கு நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் பிரச்சனைகளுக்கான காரணம் மாநிலப் பட்டியலில் இருந்த கல்வியை, வஞ்சகமாகப் பொதுப் பட்டியலுக்கு கொண்டு சென்றது தான். அதனை 2011-ல் காங்கிரசு மத்திய அரசாக இருந்த காலத்திலேயே சுட்டிக்காட்டி, அதற்காக ஒரு மாநாட்டினை (25.09.2011) நடத்தி, என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக ஒரு தீர்மானத்தை ஆசிரியர் கி.வீரமணி அவர்கள் நிறைவேற்றினார்.

வட இந்திய மாநிலங்கள் போல் அல்லாமல் தமிழ்நாடு முன்னேற்றம் அடைந்ததற்கும், இன்று உலகம் முழுக்க மென்பொருள் போன்ற துறைகளில் பல தமிழர்கள் சாதனை புரிவதற்கும் அடிப்படை, உயர்கல்வியே ஆகும். ‘கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி’ எனத் தேடித்தேடிப் படிப்பதற்கான வசதிகளை,

வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்த இயக்கம் திராவிட இயக்கம் ஆகும்.

இன்றைக்கு இந்திய அரசின் ‘புதிய கல்விக் கொள்கை’ போன்ற கொள்கைகளால் மிகப்பெரும் ஆபத்தினை எதிர் நோக்கியிருக்கிறோம். கழுத்துக்கு மேல் தொங்கும் கத்தி போல எந்த நேரமும் நம்மைப் போன்றோர் பெற்ற கல்வி வாய்ப்பினை நமது அடுத்த, அதற்கடுத்த தலைமுறை பெறமுடியுமா? என்னும் பெரும் கேள்விக்குறி நிற்கிறது. 3-வது வகுப்பில் தேர்வு, 5-ஆம் வகுப்பில் தேர்வு, 8-ஆம் வகுப்பில் தேர்வு, 10,11,12 வகுப்புகளில் பொதுத்தேர்வு என மத்திய ஆட்சியாளர்கள் அச்சுறுத்துகின்றனர். உலகமெங்கும் மாணவ,மாணவிகளைத் தேர்வில் தோல்வியென்று சொல்லி, தேர்ச்சி பெறாமல் ஆக்குவது குற்றம் என்னும் கொள்கை வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் நிலையில், இந்தியாவில் அதற்கு நேர் எதிரான மனப்பான்மை கட்டியமைக்கப்படுகிறது. வடிகட்டி, வடிகட்டி மாணவர்களை, மாணவிகளைக் கல்வி பெறுவதில் இருந்து தடுத்து, அவர்களை மீண்டும் குலத்தொழிலுக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்பதே இத்தனை தேர்வுகளுக்கான அடித்தளம் என்பதாகும். கொசுவை ஒழிக்க வேண்டுமென்றால், கொசு உற்பத்தியாகும் இடத்தை அழிக்க வேண்டும், சுத்தம் செய்ய வேண்டும் என்பது போல, பார்ப்பனியத்தை உள்வாங்கிய மத்திய அரசின் இத்தகைய போக்குகளை அழிப்பதற்கு, ஒழிப்பதற்கு, கல்வி மீண்டும் மாநிலப் பட்டியலுக்கு வரவேண்டும்.

“மருத்துவக் கல்லூரிகள் சில மாநிலங்களில் போதுமான அளவில் இல்லையென்றால் சம்பந்தப்பட்ட மாநிலங்களில் மருத்துவக் கல்லூரிகளை உருவாக்குவதற்குத் திட்டங்களை வகுக்கவேண்டுமே தவிர, ஏற்கனவே மாநில அரசுகள் தங்கள் நிதியில் இருந்து கட்டியுள்ள மருத்துவக் கல்லூரிகளுக்கான இடங்களைப் பறிப்பது நேர்மையானது தானா?” (23) என்ற கேள்வியையும் ஆசிரியர் கி. வீரமணி எழுப்பியுள்ளார். இன்றைய பி.ஜே.பி.அரசு, 2014-ல் பொறுப்பேற்றதிலிருந்து மாநிலங்களின் உரிமைகளைப் பறிப்பதையே நோக்கமாக வைத்திருக்கிறது. அவர்களின் தத்துவம் இராஜகோபாலாச்சாரியார் 1937-39களில், 1952-1954களில் என்ன செய்தாரோ, எப்படிப் பட்டியலின, பிற்படுத்தப்பட்டோர் கல்வி வாய்ப்பை வஞ்சகமாகத் தடுத்தாரோ, அதே செயலை

இன்றைக்கு இருக்கும் ஒன்றிய அரசு செய்கிறது. அவர்களின் தத்துவத்தில் இருக்கும் கோளாறு அது.

“இந்தியாவில் பல இனங்கள், பல மொழிகள், பல பண்பாடுகள், பல்வேறு தட்பவெப்ப நிலைகள், பல்வேறு சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள், கல்வி வளர்ச்சியில் ஏற்றத்தாழ்வு என்று இருக்கும் பொழுது எப்படி எல்லாவற்றையும் விறகுகளைக் கட்டுவது போல ஒன்றாக இறுக்கிக் கட்டுவது?” (24) என்ற கேள்வியையும் ஆசிரியர் கி. வீரமணி எழுப்பியுள்ளார்.

திராவிட இயக்கத்தின் எதிர்நீச்சல்

2021-ல் தமிழ்நாட்டின் உயர்கல்விக்கான பல்வேறு திட்டங்களை முதலமைச்சர் மாண்புமிகு மு.க. ஸ்டாலின் அவர்கள் எடுத்து வருகின்றார். உயர்கல்வி பயில வரும் மாணவிகளுக்கு மாதந்தோறும் ரூ 1000 வழங்குதல் என்னும் திட்டம் பாராட்டத்தக்க திட்டம். உயர்கல்வியில் பெண்கள் 50 சதவீதம் என்னும் சாதனையை எட்டியிருக்கும் தமிழ்நாட்டில் பெண்களின் உயர்கல்வி விகிதம் இன்னும் கூடும். உயர்கல்விக்கான ஆலோசனைகளை ஒருமுகப்படுத்தி ‘நான் முதல்வன்’ என்னும் இணையதளம் உருவாக்கப்பட்டு, உயர்கல்விக்கான ஆலோசனைகள் இணையத்தின் மூலமாக வழங்கப்படுகிறது. கணினி, இணையம் வழியாகப் பல்வேறு செயல்பாடுகள் உயர்கல்விக்காக மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

ஒன்றிய அரசின் புதிய கல்விக் கொள்கைக்கு எதிராகத் தமிழ்நாட்டின் திராவிட மாடல் அரசு புதிய கல்விக் கொள்கை குழு அமைத்திருக்கிறது. தமிழ்நாடு அரசின் புதிய கல்விக் கொள்கை குழுவின் தலைவராக முன்னாள் தலைமை நீதிபதி த.முருகேசன் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறார். இந்தக் குழுவில் வெறுமனே கல்வியாளர்கள் மட்டும் இல்லாமல் எழுத்தாளர்கள், இசைக் கலைஞர்கள், விளையாட்டு வீரர்கள் எனப் பலரும் இடம் பெற்றிருக்கிறனர். எழுத்தாளர் எஸ்.இராமகிருஷ்ணன், முன்னாள் பேராசிரியரும் எழுத்தாளருமான ச.மாடசாமி, முன்னாள் துணைவேந்தர் எல்.ஜவஹர் நேசன், கணினி இயல் பேரா.இராமானுஜம், பேரா.

சல்தான் இஸ்மாயில், பேரா. இராம.சீனுவாசன், யூனிசெப்பின் முன்னாள் கல்வி அலுவலர் அருணா ரத்னம், கல்வியாளர் துளசிதாஸ், சதுரங்க சாம்பியன் விஸ்வநாதன் ஆனந்த், இசைக் கலைஞர் டி.எம். கிருஷ்ணா, அகரம் ஜெயஸ்ரீ தாமோதரன், ஓர் ஊராட்சி ஒன்றிய நடுநிலைப் பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியர் பாலு என இந்தக் குழுவின் பட்டியல் நமக்கு ஆர்வம் ஊட்டுகிறது.

உயர்கல்வியை ஒன்றிய அரசின் கையில் கொடுத்துவிட்டால், திராவிட இயக்கம் சாதித்த சாதனைகள் அனைத்தும் எதிர்காலத்தில் இல்லாமல் போகக் கூடிய நிலைமை ஏற்படக்கூடும் என்னும் ஆபத்தினை உணர்ந்து தமிழ்நாடு அரசு உயர்கல்வியைப் பொறுத்த அளவில் எதிர்நீச்சல் அடிக்கும் விதமாக செயல்பட்டு வருகின்றது.

முடிவுரை

பார்ப்பனரல்லாத மக்களின் கல்வி நலனில் முகிழ்த்த திராவிட இயக்கம், அனைவருக்குமான கல்வி என்னும் இலக்கை நோக்கிப் பயணிக்கிறது. அதற்காகப் பல்வேறு சமூகநலத் திட்டங்களை அமல்படுத்திக்கொண்டே இருக்கிறது. இதற்கு மாற்றாகச் சனாதனவாதிகள், பார்ப்பனரல்லாத மக்களின் கல்வியைத் தடுப்பதற்கான வேலையைத் தொடர்ந்து பல்வேறு வடிவங்களில் செய்து கொண்டுள்ளனர்.

“ஆட்சியாளருக்கு அதிகாரத்தைக் கொடுத்து விடலாம். ஆனால் புத்தியைக் கொடுப்பது அவ்வளவு சுலபமில்லையே(25) என்று அண்ணல் அம்பேத்கர் சொல்கிறார். அதனால் நாம் அதிகாரத்தைக் கொடுத்ததோடு நிறுத்த முடியாது. அவர்களுக்குப் புத்தியையும் கொடுக்கவேண்டும் என்றால் மக்கள் ஒன்று திரளவேண்டும்”(25) என்று ஆசிரியர் வீரமணி அவர்கள் குறிப்பிடுவதைப் போல, உயர்கல்விக்காகத் திராவிட இயக்கம் செய்த பல்வேறு முன்னெடுப்புகளை நீர்த்துப் போகச் செய்யும் விதமாக இருக்கும் ஒன்றிய அரசின் போக்குகளை முறியடிக்க, மக்கள் ஒன்று திரளவேண்டும். அதனால் மாற்றம் விளைய வேண்டும்.

அடிக்குறிப்புகள்:

.....

1. முரசொலி மாறன், திராவிட இயக்க வரலாறு தொகுதி 1- பக்கம் 18
2. மேலது, பக்கம் 19
3. தெற்கிலிருந்து ஒரு சூரியன், தி இந்து தமிழ் திசை, கவிஞர் கலிபுங்குன்றன், பக்கம் 52
4. முரசொலி மாறன், திராவிட இயக்க வரலாறு தொகுதி 1- பக்கம் 23
5. மேலது, பக்கம் 23.
6. மேலது, பக்கம் 352
7. கவிஞர் கலிபுங்குன்றன், தெற்கிலிருந்து ஒரு சூரியன், தி இந்து தமிழ் திசை, பக்கம் 54
8. மேலது, பக்கம் 55
9. மேலது, பக்கம் 55
10. பிரேர்ணா சிங், ஆய்வறிஞர், ப்ரெளன் பல்கலைக்கழகம், அமெரிக்கா, தெற்கிலிருந்து ஒரு சூரியன், தி இந்து தமிழ் திசை, பக்கம் 28
11. தந்தை பெரியார், ஆச்சாரியார் ஆட்சியின் கொடுமைகள், பக்கம் 9.
12. மேலது, பக்கம் 11
13. மேலது, பக்கம் 15
14. மேலது, பக்கம்
15. அண்ணா, திராவிட நாடு, 30.6.1946 (கல்வி நீரோடை, பக்கம் 110)
16. மேலது, பக்கம் 113
17. தந்தை பெரியார், ஆச்சாரியார் ஆட்சியின் கொடுமைகள், பக்கம் 34
18. திமுக. இணையதளம்
19. பேராசிரியர் நாகநாதன், தெற்கிலிருந்து ஒரு சூரியன் - திராவிட நூற்றாண்டில் ஒரு பயணம், பக்கம் 87
20. முனைவர் விஜய் அசோகன், நோர்டிக் கல்வி சமுத்துவமும் சமூகநீதியும், பக்கம் 90
21. மேலது, பக்கம் 91
22. விகடன் இணையதளம்
23. ஆசிரியர் கி. வீரமணி, மீண்டும் மாநிலப்பட்டியலில் கல்வி ஏன்? பக்கம் 7
24. மேலது, பக்கம் 10
25. மேலது, பக்கம் 30

ஆசிரியர் குறிப்பு:

முனைவர். நேரு, தமிழகப் பகுத்தறிவு எழுத்தாளர் மன்றத்தின் மாநிலத் தலைவர் ஆவார். மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத் தமிழிலக்கியத் துறையில், 'இறையன்பு படைப்புகளில் தன்னம்பிக்கையும் மனித நேயமும்' என்ற தலைப்பில் முனைவர் பட்டம் பெற்றவர். பெரியார் பட்டயச் சான்றிதழும் பெற்றவர். பி.எஸ்.என்.எல் நிறுவனத்தில் அதிகாரியாகப் பணியாற்றி விருப்ப ஓய்வு பெற்ற இவர், தமிழ்நாட்டில் மதுரை மாவட்டம் சாப்டிரில் பிறந்தவர். இவர், 'பங்குனி உத்திரமும் பள்ளிக்கூடமும்', 'சூரியக்கீற்றுக்கள்', 'சொற்களின் கூடுகளுக்கும்' எனும் கவிதைத் தொகுப்புகளும், 'நெருப்பினுள் துஞ்சல்' எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். 'சங்கப்பலகை' எனும் நூல் மதிப்புரைகளின் தொகுப்பினாலும் வெளிவந்துள்ளது.

இவரின் ஆய்வேடு, நூலாக்கம் செய்யப்பட்டு, 'இறையன்பு படைப்புகளில் தன்னம்பிக்கையும் மனித நேயமும்' என்னும் நூலாகச் சில நாட்களுக்கு முன் அச்சாக்கப்பட்டு வெளிவந்துள்ளது.

'திருக்குறள் வலியுறுத்தும் உயிர்ச்சூழலும் இன்றைய உலகச்சூழலும்', 'கடவுளையும் சடங்குகளையும் வள்ளுவம் புறக்கணிக்கிறது', 'தமிழ்த் துறவிகளும் வள்ளுவர் கூறும் தவமும்', 'ஆரிய எதிர்ப்புக்கு முன்னுரை-திருக்குறளின் பாயிரம்', 'செல்வமும் குடிமையும்', 'ஊழும் கூழும் - பகுத்தறிவுப் பார்வை' போன்ற தலைப்புகளில் இவரின் கட்டுரைகள் திருக்குறள் ஆய்வுத் தொகுப்புகளில் வெளிவந்துள்ளன. உலக/இந்திய மாநாடுகளில் கலந்துகொண்டு ஆய்வுக்கட்டுரைகள் அளித்தவர். பல்வேறு இலக்கிய இதழ்களிலும், சமூக இதழ்களிலும், இணையத்திலும் பரவலாக எழுதி வருபவர்.